

استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی برای بنگاه‌های کوچک و متوسط

تجدیدارزیابی اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات

ترجمه: دکتر سحر ستایش

Cobus Rossouw

مقدمه

اصلاحات استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی برای بنگاه‌های کوچک و متوسط (IFRS for SMEs) در سال ۲۰۱۵ گزینه‌ای فراهم ساخته است که شرکتها در به‌کارگیری بخش ۱۷ استاندارد، بتوانند از الگوی تجدیدارزیابی برای داراییهای ثابت استفاده کنند. گرچه بسیاری از شرکتها در دنیا در پی استفاده از این فرصت هستند، تعدادی هم ممکن است از همه جنبه‌های مرتبط با تجدیدارزیابی دارایی ثابت به‌طور کامل بهره نبرند. هدف از این مقاله کوتاه، بیان این موضوع است که تجدیدارزیابی چگونه باید شناسایی شود: بدهکار و بستانکار مازاد تجدیدارزیابی و نقصان تجدیدارزیابی (کاهش ارزش)، شکل ارائه در ارتباط با تجدیدارزیابی (در صورتهای مالی)، و برخی ملاحظات نهایی (تجدیدارزیابی آری یا خیر).

الگوی تجدیدارزیابی

در اندازه‌گیری داراییها، الگوی تجدیدارزیابی با الگوی بهای تمام‌شده متفاوت است؛ زیرا داراییهای مربوط در فواصل خاص براساس ارزش منصفانه دوباره اندازه‌گیری می‌شود. «بهای تمام‌شده» دارایی با مبلغ «تجدیدارزیابی شده» جایگزین می‌شود. بعد از تجدیدارزیابی، دارایی کماکان براساس مفهوم متعارف استهلاک مستهلک می‌شود و دارایی هر زمان که مناسب باشد، بازم از نظر زیان کاهش ارزش آزمون می‌شود. در الگوی تجدیدارزیابی گرچه ارزش منصفانه دارایی استفاده می‌شود، اما این الگو با الگوی ارزش منصفانه تفاوت دارد؛ زیرا در روش ارزش منصفانه، استهلاک و زیان کاهش ارزش شناسایی نمی‌شود. در الگوی ارزش منصفانه، اندازه‌گیری مجدد ارزش منصفانه در هر تاریخ گزارشگری لازم است اما تجدیدارزیابی ممکن

برگشت دهد. اگر مانده دفتری دارایی در اثر تجدیدارزیابی کاهش یابد، این کاهش در حساب سودوزیان شناسایی می‌شود؛ گرچه این کاهش باید تا میزان مانده بستانکار موجود در مازاد تجدیدارزیابی در ارتباط با آن دارایی، در حساب سایر اقلام سودوزیان جامع شناسایی شود. کاهش شناسایی شده در سایر اقلام سودوزیان جامع، مبلغ انباشته شده در حقوق صاحبان سهام با عنوان مازاد ارزیابی را کاهش می‌دهد. نمودار ۱ به روشن شدن موضوع کمک می‌کند.

در نمودار ۱، میزان استهلاک (خطوط مورب) از بهای تمام شده اقالام اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات تا ارزش اسقاط یا ارزش باقیمانده، نشان داده شده است. اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات در تاریخهای مشخص از ارزش دفتری به قیمت تجدید ارزیابی، تقویم می‌شود (که با علامت * نشان داده شده است). ابروها [] نشان می‌دهند که این نوع تعدیل‌ها در کجا (کدام قسمت صورت سودوزیان جامع) باید شناسایی شود (در سایر اقلام سودوزیان جامع یا سودوزیان).

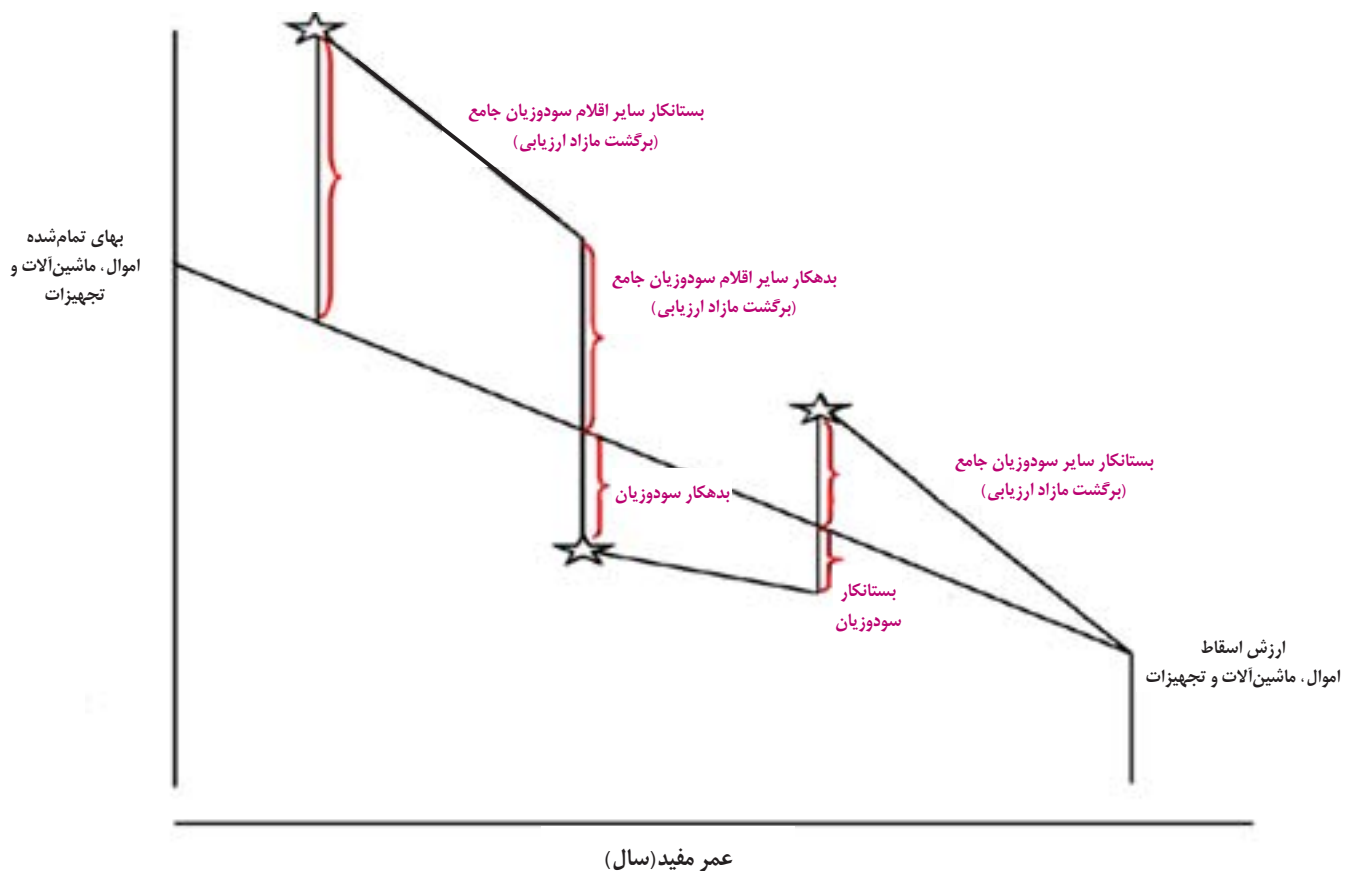
است در فواصل زمانی خاص باشد (و نه لزوماً در هر تاریخ گزارشگری). تعدیل‌های ارزش منصفانه طبق الگوی ارزش منصفانه، به صورت معمول در حساب «سودوزیان» شناسایی می‌شود؛ در حالی که تعدیل‌های تجدیدارزیابی در حسابی به نام **سایر اقلام سودوزیان جامع (OCI)** شناسایی می‌شود (با در نظر گرفتن چند استثنا).

شناسایی تجدیدارزیابی

اصلاحات سال ۲۰۱۵، اصول زیر را برای شناسایی تجدیدارزیابی تصریح می‌کند:

اگر ارزش دفتری یک دارایی در نتیجه تجدیدارزیابی افزایش یابد، این افزایش باید در حساب سایر اقلام سودوزیان جامع شناسایی و در حقوق صاحبان سهام به عنوان مازاد تجدیدارزیابی انباشته شود؛ گرچه، این افزایش تا میزانی در حساب سودوزیان شناسایی می‌شود که کاهش ارزیابی همان دارایی را که پیش از آن در سودوزیان شناسایی شده بود،

نمودار ۱- روش شناسایی تغییرهای تجدیدارزیابی

بهترین توضیح درباره روش حسابداری تجدیدارزیابی ارقام اموال، ماشین آلات و تجهیزات را می‌توان در یک مثال نشان داد.

مثال

شرکتی در اول ژانویه ۲۰۱۳ یک ساختمان اداری را به مبلغ ۲٫۰۰۰٫۰۰۰ ریال خریداری کرد. ارزش اسقاط این ساختمان صفر ریال و عمر مفید آن ۲۰ سال است. این برآوردها هیچوقت تغییر نکرد. شرکت ساختمان را در سراسر سال به طور یکنواخت استفاده می‌کند. از این اطلاعات مشخص می‌شود که استهلاک سالانه براساس الگوی بهای تمام شده برابر ۱۰۰٫۰۰۰ ریال است. استهلاک براساس روش یا الگوی هزینه محاسبه شده است (۱۰۰٫۰۰۰ = ۲۰ / (۲٫۰۰۰٫۰۰۰ - ۰)). شرکت، در نتیجه به‌کارگیری اصلاحات سال ۲۰۱۵ در استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی برای واحدهای کوچک و متوسط، از الگوی تجدیدارزیابی برای ارقام اموال، ماشین آلات و تجهیزات استفاده کرد و در ۳۱ دسامبر ۲۰۱۷ ساختمان اداری را به ارزش منصفانه بازار یعنی ۲٫۱۰۰٫۰۰۰ ریال ارزیابی کرد. در این زمان، خالص ارزش دفتری (براساس الگوی بهای تمام شده) معادل مبلغ زیر است:

$$\text{ریال } ۱٫۵۰۰٫۰۰۰ = [۱۰۰٫۰۰۰ \times ۵] - ۲٫۰۰۰٫۰۰۰$$

در این مثال برای سهولت محاسبات، آثار مالیاتی نادیده گرفته شد (البته باید توجه کرد که برای تفاوت‌های موقت یادشده، مالیات انتقالی به دوره‌های آینده باید در نظر گرفته شود). ثبت تجدیدارزیابی به صورت زیر خواهد بود:

بدهکار: داراییهای ثابت ۶۰۰٫۰۰۰

(۱٫۵۰۰٫۰۰۰ - ۲٫۱۰۰٫۰۰۰)

بستانکار: مازاد تجدیدارزیابی (سایر ارقام سودوزیان جامع) ۶۰۰٫۰۰۰

توضیح

استانداردهای مربوط مشخص نمی‌کند که مبالغ دفتری (یعنی حسابهای دفتری کل مربوط به «بهای تمام شده» و «استهلاک انباشته») چگونه باید نگهداری شود و فرض بر این است که واحد اقتصادی باید روشهای حسابداری برای تعدیل دو حساب یادشده را خود تعیین کند.

از دسامبر ۲۰۱۷، باقیمانده عمر دارایی ۱۵ سال است و شرکت ۱۴۰٫۰۰۰ ریال استهلاک برای سال ۲۰۱۸ و پس از آن شناسایی می‌کند:

$$۱۴۰٫۰۰۰ = ۱۵ \text{ سال طول عمر مفید} / \text{ارزش اسقاط} - ۲٫۱۰۰٫۰۰۰ \text{ مبلغ تجدید ارزیابی}$$

توجه شود که استهلاک ساختمان در نتیجه تجدیدارزیابی رو به بالا، حالا ۴۰٫۰۰۰ ریال بیشتر از گذشته است. گرچه استاندارد مربوط (به پارگراف بی سی ۲۱۲ BC212) در اصلاحیه سال ۲۰۱۵ مراجعه کنید) الزام یا تجویز نمی‌کند که از حساب مازاد تجدیدارزیابی (در حقوق صاحبان) چیزی به حساب سود انباشته منتقل شود، یا مشخص نکرده است که چگونه چنین انتقالی باید محاسبه شود، چنین انتقالی در شرایطی که دارایی در دست بهره‌برداری است، معنی دار است و رویه‌ای است که

هدف از این

مقاله کوتاه

بیان این موضوع است

که

تجدیدارزیابی

چگونه باید

شناسایی شود

عمومیت دارد. در انطباق با استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی کامل، مبلغی که (بعد از مالیات) از محل حقوق صاحبان باید انتقال یابد را ممکن است به‌عنوان تفاوت بین استهلاک بر مبنای الگوی تجدیدارزیابی و همان مبلغ بر مبنای الگوی بهای تمام‌شده برای دوره‌ای که دارایی در دست بهره‌برداری بوده است، محاسبه کرد. ثبت دفاتر روزنامه برای انتقال سالانه از مازاد تجدیدارزیابی به صورت ذیل خواهد بود:

$$\text{مازاد تجدیدارزیابی} = ۴۰,۰۰۰ = (۱۴۰,۰۰۰ - ۱۰۰,۰۰۰)$$

بدهکار: حساب مازاد تجدیدارزیابی (حقوق صاحبان سهام) ۴۰,۰۰۰

بستانکار: سود انباشته (حقوق صاحبان سهام) ۴۰,۰۰۰

توضیح

هر مانده‌ای در حساب مازاد تجدیدارزیابی نیز باید در زمان کنارگذاری و واگذاری دارایی تجدیدارزیابی شده، به حساب سود انباشته منتقل شود؛ با این فرض که چنین سیاستی از سوی شرکت دنبال می‌شود.

در این مثال، آشکار است که افزایش تجدیدارزیابی در سایر سودوزیان جامع شناسایی می‌شود؛ زیرا پیش از آن زیان کاهش ارزشی که در سودوزیان شناسایی شده باشد، وجود نداشت. افزون بر این، هزینه استهلاک در نتیجه بالاتر بودن مبلغ تجدیدارزیابی، بالاتر است. در نتیجه، مبلغ مازاد یادشده را می‌توان از مازاد تجدیدارزیابی به سود انباشته منتقل کرد و برگرداند؛ اما چنین انتقالی را تنها ممکن است در حقوق صاحبان شناسایی کرد (در صورت تغییر در حقوق صاحبان سهام) و نباید در حساب سودوزیان واحد اقتصادی شناسایی شود.

خلاصه مطالب

در دنیا تعدادی شرکت‌های کوچک وجود دارند که امکان اعمال استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی کامل برای آنها منطقی نبوده و به‌علت هزینه بالا امکان‌پذیر نمی‌باشد. برای این‌گونه شرکتها، استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی برای بنگاه‌های کوچک و متوسط به موجب اصلاحیه سال ۲۰۱۵ اجازه می‌دهد که از روش تجدیدارزیابی داراییهای ثابت استفاده شود و در این روش، مازاد تجدیدارزیابی در حساب سایر سودوزیان جامع شناسایی و با عنوان مازاد تجدیدارزیابی در حقوق صاحبان انباشته می‌شود. با این حال می‌توان افزایش ناشی از تجدیدارزیابی را تا میزانی که کاهش تجدیدارزیابی همان دارایی بیش از آن در حساب سودوزیان شناسایی شده باشد، به حساب سودوزیان منظور کرد؛ البته، استثناهایی هم وجود دارد.

منبع:

Rossouw C., **IFRS for SME: Revaluation of PPE**, accountingweekly.com, 2016

در دنیا

تعدادی شرکت‌های کوچک

وجود دارند که

امکان اعمال

استانداردهای بین‌المللی

گزارشگری مالی کامل

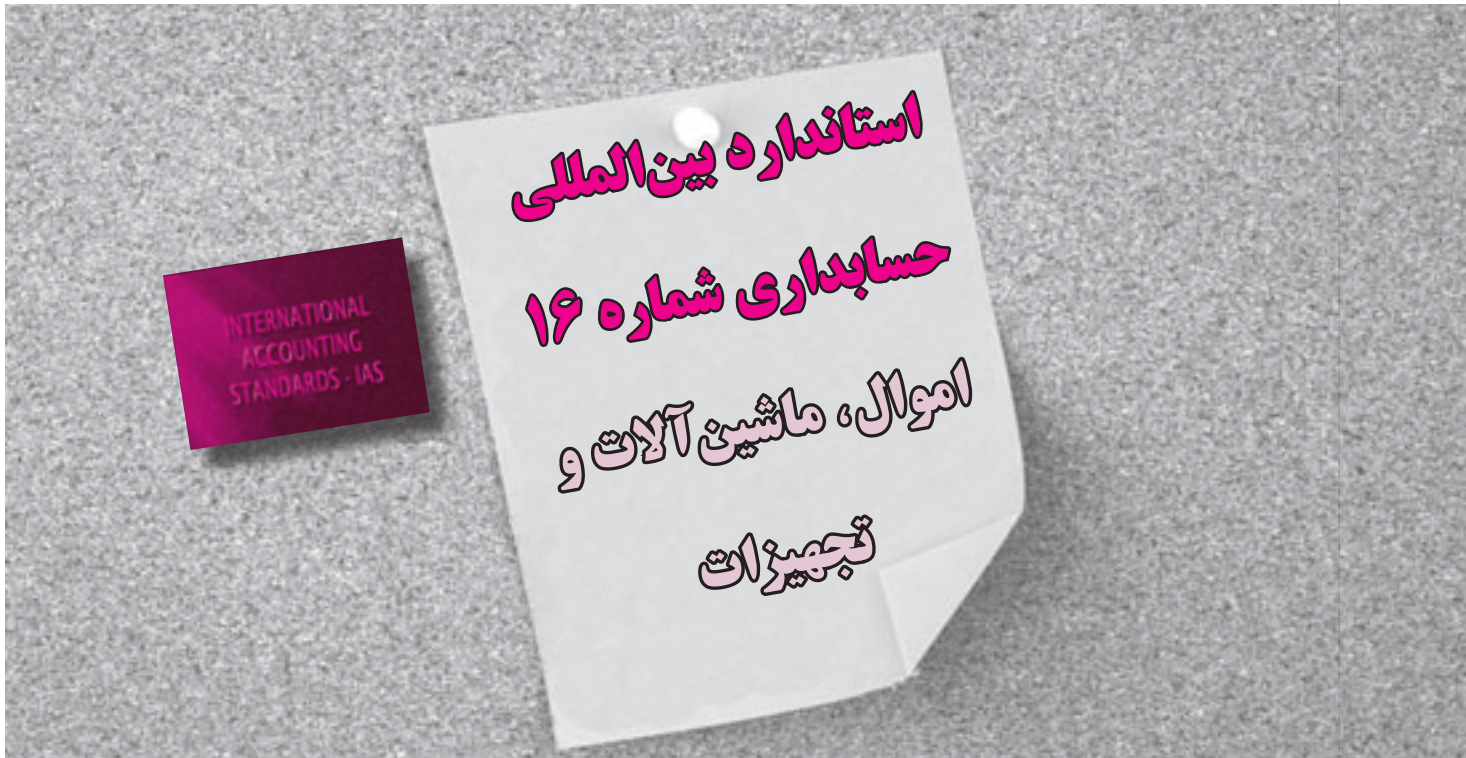
برای آنها

منطقی نبوده و

به‌علت

هزینه بالا

امکان پذیر نمی‌باشد

در آوریل سال ۲۰۰۱، هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری (IASB)، استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ (IAS 16) با عنوان «اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات» را مورد تأیید قرار داد. این استاندارد ابتدا در دسامبر ۱۹۹۳ به‌وسیله کمیته استانداردهای بین‌المللی حسابداری منتشر شده بود. استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ قبلی با نام «حسابداری برای اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات» شد که در مارس ۱۹۸۲ منتشر شده بود. استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ که در مارس ۱۹۸۲ منتشر شده بود، همچنین جایگزین بعضی بخشهای استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۴ با عنوان «حسابداری استهلاک» شد که در نوامبر ۱۹۷۵ به تصویب رسیده بود.

هیئت در دسامبر ۲۰۰۳، استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ تجدیدنظرشده را به‌عنوان بخشی از دستور کارش در مورد پروژه‌های فنی^۱ منتشر کرد. همچنین، استاندارد تجدیدنظرشده جایگزین راهنمای سه تفسیر^۲ گردید: تفسیر شماره ۶ (SIC-6) با عنوان «هزینه‌های اصلاح نرم‌افزار موجود»؛ تفسیر شماره ۱۴ (SIC-14) با عنوان «اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات- جبران خسارت ناشی از خرابی یا از دست دادن اقلام»؛ و تفسیر شماره ۲۳ (SIC-23) با عنوان «اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات- هزینه تعمیرات اساسی یا بازرسی‌های عمده».

هیئت در ماه مه سال ۲۰۱۴، استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ را به‌منظور ممنوع کردن استفاده از روشهای استهلاک مبتنی بر درآمد، اصلاح کرد.

هیئت، در ماه ژوئن سال ۲۰۱۴، دامنه کاربرد استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ را به‌منظور دربر گرفتن گیاهان مثمر^۴ در زمینه فعالیتهای کشاورزی اصلاح کرد.

سایر استانداردها نیز اصلاحهای مختصری را در استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ به‌وجود آورده‌اند. این استانداردها شامل موارد زیر است:

• استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۳ (IFRS 13) با عنوان «اندازه‌گیری ارزش منصفانه» (که در ماه مه ۲۰۱۱ منتشر شد)؛

• اصلاحهای سالانه استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی در دوره ۲۰۱۱ - ۲۰۰۹ (که در ماه مه ۲۰۱۲ منتشر شد)؛

• اصلاحهای سالانه استانداردهای بین‌المللی گزارشگری مالی در دوره ۲۰۱۲ - ۲۰۱۰ (که در ماه دسامبر ۲۰۱۳ منتشر شد)؛

• استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۵ (IFRS 15) با عنوان «درآمد ناشی از قرارداد با مشتریان» (که در ماه مه ۲۰۱۴ منتشر شد)؛ و

• استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۶ (IFRS 16) با عنوان «اجاره» (که در ژانویه ۲۰۱۶ منتشر شد).

استاندارد بین‌المللی

حسابداری شماره ۱۶

با عنوان

«اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات»

جایگزین

استاندارد بین‌المللی

حسابداری شماره ۱۶

با عنوان

«اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات»

(تجدیدنظر شده در سال ۱۹۹۸)

شد

که برای

دوره‌های سالانه از

اول ژانویه ۲۰۰۵

تا

دوره‌های پس از آن

به کار گرفته می‌شد

INTERNATIONAL
ACCOUNTING
STANDARDS - IAS

مقدمه

استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ با عنوان «اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات»، جایگزین استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ با عنوان «اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات» (تجدیدنظر شده در سال ۱۹۹۸) شد که برای دوره‌های سالانه از اول ژانویه ۲۰۰۵ و دوره‌های پس از آن، به کار گرفته می‌شد. استفاده از این استاندارد پیش از تاریخ یادشده نیز توصیه می‌شود. همچنین این استاندارد جایگزین تفسیرهای زیر می‌شود:

• تفسیر شماره ۶ (SIC-6)،

هزینه‌های اصلاح نرم‌افزار موجود،

• تفسیر شماره ۱۴ (SIC-14)،

اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات- جبران خسارت ناشی از خرابی یا از دست دادن اقالام، و

• تفسیر شماره ۲۳ (SIC-23)،

اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات- هزینه تعمیرات اساسی یا بازرسی‌های عمده.

هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری در سال ۲۰۱۴، دامنه کاربرد استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ را به‌منظور در برگرفتن گیاهان مثمر در زمینه فعالیت‌های کشاورزی، اصلاح کرد.

دلایل تجدیدنظر در استاندارد

بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶

هیئت استانداردهای بین‌المللی حسابداری این استاندارد تجدیدنظر شده را به‌عنوان بخشی از

پروژه‌اش برای ارتقای استانداردهای بین‌المللی حسابداری، تهیه کرده است. این پروژه به‌منظور پاسخ‌گویی به انتقادات و پرسش‌های مطرح شده از طرف حسابداران حرفه‌ای، مقررات‌گذاران اوراق بهادار و دیگر گروه‌های ذینفع آغاز شد. هدف پروژه، کاهش یا حذف موارد اضافی، تکراری و نیز تضادهای درونی استاندارد به‌منظور همگرایی بیشتر و بهبود بعضی موارد دیگر بود.

در مورد استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶، هدف اصلی هیئت انجام اصلاحیهایی محدود به‌منظور فراهم‌ساختن رهنمود و شفافیت بیشتر در مواردی خاص بود. هیئت رویکرد بنیادی مورد استفاده در استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ در خصوص حسابداری برای اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات را بدون تغییر باقی گذاشت.

تغییرهای اصلی

در ادامه به تغییرهای اصلی نسبت به ویرایش قبلی استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ اشاره می‌شود.

دامنه کاربرد

این استاندارد مشخص می‌کند که واحد تجاری باید اصول این استاندارد را برای اقالامی از اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات مورد استفاده برای ایجاد یا حفظ دارایی‌های زیر به‌کار گیرد:

الف- دارایی‌های زیستی، و

ب- حق امتیاز معادن و ذخایر مواد معدنی مانند نفت، گاز طبیعی و منابع

دارایی و تعهدهایی که برای واحد تجاری در نتیجه نصب دارایی به وجود می‌آید، می‌شود. همچنین این مخارج شامل مخارج برچیدن، برکناری یا اعاده دارایی نیز می‌گردد؛ و نیز تعهدهایی که واحد تجاری در نتیجه استفاده از دارایی در طول یک دوره مشخص برای مقاصد تولید موجودی کالا در طول آن دوره، متحمل می‌شود. در ویرایش قبلی استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶، تنها مخارج رخ داده در نتیجه نصب دارایی در دامنه شمول استاندارد قرار می‌گرفت.

اندازه‌گیری در زمان شناخت: مبادله دارایی

واحد تجاری ملزم به اندازه‌گیری اقلام اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات تحصیل شده در عوض دارایی یا دارایی‌هایی غیرپولی، یا ترکیبی از دارایی‌های پولی و غیرپولی، به ارزش منصفانه است؛ مگر این‌که مبادله فاقد ماهیت تجاری باشد. براساس ویرایش قبلی استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶، واحد تجاری چنین دارایی تحصیل شده‌ای را بر مبنای ارزش منصفانه آن اندازه‌گیری می‌کرد؛ مگر این‌که دارایی‌های مبادله شده همسان بودند.

مشابه تجدیدنظرپذیر. اصلاحهای مربوط به استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ و استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۴۱ (IAS 41) با عنوان «کشاورزی: گیاهان مثمر»، منتشر شده در ژوئن ۲۰۱۴، دامنه کاربرد این استاندارد را برای دربرگرفتن گیاهان مثمر مربوط به فعالیتهای کشاورزی اصلاح کرد.

شناخت: مخارج بعدی

واحد تجاری براساس معیارهای عمومی شناخت، تمام مخارج اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات خود را در زمان تحمل، ارزیابی می‌کند. این مخارج شامل مخارج اولیه رخ داده برای تحصیل و یا ساخت اقلام اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات و مخارج رخ داده بعدی بابت اضافه کردن، جایگزینی اجزا و تعمیرات آن می‌شود. ویرایش قبلی استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ شامل دو اصل شناخت بود. واحد تجاری اصل دوم شناخت را برای مخارج بعدی به کار می‌برد.

اندازه‌گیری در زمان شناخت: مخارج برچیدن، برکناری و اعاده دارایی

بهای تمام شده اقلام اموال، ماشین‌آلات و تجهیزات شامل مخارج برچیدن^۵، برکناری^۶ یا اعاده وضعیت^۷

قطع شناخت: تاریخ قطع شناخت

واحد تجاری ملزم است شناسایی مبلغ دفتری اقلام اموال، ماشین آلات و تجهیزاتی را که واگذار می‌کند، در تاریخی که دریافت‌کننده کنترل آن را کسب می‌کند، قطع کند. برای تعیین این‌که چه موقع تعهد عملکرد انجام شده است، الزامهای استاندارد بین‌المللی گزارشگری مالی شماره ۱۵ (IFRS 15) با عنوان «درآمد ناشی از قرارداد با مشتریان»، باید رعایت شود.

واحد تجاری ملزم است اگر بخشی از اقلام اموال، ماشین آلات و تجهیزات جایگزین شده باشد و واحد تجاری هزینه‌های جایگزینی را در مبلغ دفتری آن قلم لحاظ کرده باشد، نسبت به مبلغ دفتری آن، قطع شناخت کند. ویرایش قبلی استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶، دامنه کاربرد اصول قطع شناخت خود را به چنین بخشهایی گسترش نداده بود؛ با وجود این، اصول شناختش برای مخارج بعدی به‌طور مؤثری مانع از شمول مخارج جایگزینی در مبلغ دفتری قلم مورد نظر می‌شد.

قطع شناخت: طبقه‌بندی سود

واحد تجاری نمی‌تواند سود به‌دست‌آمده ناشی از برکناری اقلام اموال، ماشین آلات و تجهیزات را به‌عنوان درآمد طبقه‌بندی کند. ویرایش قبلی استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ شامل چنین بندی نبود.

پانویسها:

- 1- Technical Projects
- 2- Guidance in Three Interpretations
- 3- Cost of Modifying Existing Software
- 4- Bearer Plants
- 5- Dismantlement
- 6- Removal
- 7- Restoration
- 8- It Had Retired from Active Use
- 9- Was Holding for Disposal

منبع:

IFRS Foundation, IAS 16; Property, Plant and Equipment, www.ifrs.org, 2016

اندازه‌گیری پس از شناخت: الگوی تجدیدارزیابی

اگر ارزش منصفانه به‌گونه‌ای اتکاپذیر قابل اندازه‌گیری باشد، واحد تجاری می‌تواند همه اقلام اموال، ماشین آلات و تجهیزات موجود در یک طبقه را به مبلغ تجدیدارزیابی ارزشگذاری کند که برابر ارزش منصفانه اقلام در تاریخ تجدیدارزیابی منهای هرگونه استهلاک انباشته بعدی و زیان انباشته ناشی از خرابی است. در ویرایش قبلی استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶، استفاده از مبلغ تجدیدارزیابی به این‌که ارزشهای منصفانه به‌صورت منصفانه قابل اندازه‌گیری باشند، بستگی نداشت.

استهلاک: واحد اندازه‌گیری

واحد تجاری ملزم است هزینه‌های استهلاک را به‌صورت مجزا برای هر یک از بخشهای عمده هر قلم از اموال، ماشین آلات و تجهیزات، مشخص کند. ویرایش قبلی استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶، این الزامها را به‌وضوح مشخص نکرده بود.

استهلاک: مبلغ استهلاک‌پذیر

واحد تجاری ملزم است ارزش باقی‌مانده اقلام اموال، ماشین آلات و تجهیزات را به‌صورت مبلغی اندازه‌گیری کند که برآورد می‌شود اگر دارایی دارای عمر و شرایط مورد انتظار در پایان عمر مفیدش بود، آن واحد می‌توانست در حال حاضر برای آن دارایی دریافت کند. ویرایش قبلی استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶، مشخص نمی‌کرد که آیا ارزش باقی‌مانده این مبلغ است و یا مبلغی است که واحد تجاری انتظار دارد در آینده در تاریخ واقعی کنارگذاری دارایی، دریافت کند؛ و شامل اثر تورم هم می‌شود.

استهلاک: دوره استهلاک

واحد تجاری ملزم است مستهلک کردن اقلام اموال، ماشین آلات و تجهیزات را از زمانی که برای استفاده آماده است، شروع کند و تا زمان قطع شناخت، به مستهلک کردن آن ادامه دهد؛ حتی اگر در طول این مدت قلم مورد نظر بی‌استفاده باقی بماند. ویرایش قبلی استاندارد بین‌المللی حسابداری شماره ۱۶ مشخص نکرده بود که چه زمانی مستهلک کردن یک قلم آغاز می‌شود و مشخص کرده بود که واحد تجاری باید مستهلک کردن قلمی را که بی‌استفاده شده^۸ است و برای کنارگذاری نگاه‌داری می‌شود^۹، متوقف کند.